

't VERSCHIL

+++++ Een uitgave van Prisma +++++ 28 juni 2025 +++++

Geloof in het goede

MET BIJDAGEN VAN DORCAS, KOM OVER EN HELP, VERRE NAASTEN

‘Wij kunnen de wereld niet redden, maar we kunnen wel volhouden en trouw zijn’

Het goede

Dagelijks scannen we talloze berichten, e-mails en nieuwsitems en maken we voor onszelf een afweging: relevant of niet relevant? Voegt het iets toe aan mijn dagelijks leven of leg ik het naast mij neer? Wat mooi dat u ervoor heeft gekozen deze bijlage te lezen over de relevantie van het werk dat wordt verricht door Prismaleden Dorcas, Kom over en help en Verre Naasten.

In deze editie van ‘t Verschil leest u verhalen van hoop, trouw en volharding. Een beker koud water in omstandigheden van oorlog en onderdrukking. Een arm om je heen als teken van nabijheid. Woorden van troost als de moed in de schoenen zakt. Werk dat relevant en waardevol is voor mensen.

We hopen dat u na het lezen van deze bijlage verwonderd zult zijn over hoe mensen over landsgrenzen heen hun geloof gestalte geven. Dat u zich aangespoord weet om te bidden voor hen. In tijden waarin omzien naar elkaar niet langer een vanzelfsprekendheid is, is het bemoedigend om te lezen dat mensen zich verbonden weten met hun (verre) naasten, hun stem verheffen of de mouwen opstropen om zich in te zetten om duurzame verandering te bewerkstelligen – in het hart en de levens van mensen.

Charlotte Ariese, directeur Prisma

Colofon

Dit is een bijlage van Prisma in samenwerking met ND Zakelijk. ‘t Verschil verschijnt exclusief bij het Nederlands Dagblad. Dit product valt buiten de verantwoordelijkheid van de hoofdredactie van het Nederlands Dagblad. Prisma is een koepelorganisatie die een twintigtal christelijke organisaties verenigt die wereldwijd actief zijn in ontwikkelingssamenwerking en diaconaat. Aan deze uitgave werkten mee: Dorcas, Kom over en help en Verre Naasten.

Coördinatie	Charlotte Ariese
Eindredactie	Esther van Lunteren
Vormgeving	Judith Fokker
Coverfoto	Dorcas

TEKST ESTHER VAN LUNTEREN +++ BEELD NIEK STAM, DORCAS EN JACO KLAMER

Terwijl in de wereld de crises over elkaar heen buitelen, de (financiële) steun en zorg voor anderen opdroogt, politici en influencers benadrukken dat ‘ik’ voor ‘wij’ gaat, nemen de directeuren van Dorcas, KOEH en Verre Naasten plaats aan een vergadertafel in Nijkerk. Op die tafel ligt een belangrijke vraag. Waarom blijf je doen wat je doet in een wereld die andere plannen lijkt te hebben? ‘Het is onze opdracht om het goede te doen.’

‘We stellen onszelf weleens de vraag wat er zou gebeuren als wij er niet meer zouden zijn’, begint Gerben Heldoorn, directeur bij Kom over en help, een organisatie voor nood- en ontwikkelingshulp in Oost-Europa. ‘Eerlijk gezegd zouden er een heleboel dingen blijven doorgaan, omdat onze partnerorganisaties ter plaatse enorm gemotiveerd zijn om te blijven doen wat ze doen. Waarschijnlijk op een andere, kleinere schaal. En daarmee met een andere impact. Er zouden minder handen en voeten van God beschikbaar zijn om zijn werk te doen.’ Wouter van Veelen, directeur van Verre Naasten, de zendingsorganisatie van de NGK, knikt. ‘De kerk is overal, ook op plekken waar hulporganisaties

‘Wij kunnen de wereld niet redden, maar we kunnen wel het goede doen.’

niet komen. Maar de kerk heeft niet overal de middelen om Gods Woord uit te delen, (nood)hulp te verlenen of wat er ook maar nodig is ...’ ‘Mensen noemen ons werk weleens “een druppel op de gloeiende plaat”’, valt Agnes Kroese van Dorcas hem bij. Dorcas biedt nood- en ontwikkelingshulp in veertien landen op drie continenten. ‘Maar vaak hebben de mensen die deze druppels ontvangen grote impact op de gemeenschap waarin zij leven. Er ontstaat weer perspectief. Hoop. Toekomst. Dat noem ik relevant.’

VAN BETEKENIS

‘Ik moet denken aan een partnerkerk in Noord-Kameroen’, vertelt Van Veelen. ‘Zij vormen een gemeenschap midden in Boko Haram-gebied, waar ze tot zegen zijn voor de gemeenschap daar, hen helpen en bemoedigen.’ Kroese: ‘Mijn gedachten gaan ook naar alle supporters van ons werk in Nederland; al die donateurs en vrijwilligers die van betekenis willen zijn. Iets willen doen voor een wereld in nood.’ Van Veelen: ‘Wij kunnen de wereld niet redden, maar we kunnen wel het goede doen. Dat is onze bijbelse opdracht.’ Heldoorn knikt: ‘Het is precies wat onze partners aan het front in Oekraïne vertellen. Dat de christenen

degenen zijn die blijven, volhouden en trouw zijn. Hier en daar. Zelfs in de misère en het gevaar. Omdat ze aan de bijbelse opdracht gehoor willen geven.’

SCHIJNTEGENSTELLING

‘Hoewel de krantenkoppen soms anders doen vermoeden, zijn er nog steeds heel veel mensen die zich geroepen voelen om te zien naar hun naasten’, weet Agnes Kroese. ‘Sterker nog, door alles wat er in de wereld aan de hand is, wordt het urgentiegevoel groter’, ziet ook Heldoorn. ‘De vraag is vooral: waar moet ik beginnen en wat kan ik precies doen? Daarom is het bijzonder dat bijna overal broeders en zusters zich geroepen weten om te dienen. Dan doe je het écht samen.’ Van Veelen: ‘Er is inderdaad veel aan de hand in de wereld. We leven een gebroken bestaan. Gelukkig is er nog een andere kracht werkzaam. Het is onze roeping te laten zien wat God aan het doen is, dichtbij en ver(der) weg. We vinden het in Nederland, wat generaliserend gezegd, moeilijk om met tegenslag en lijden om te gaan. En als er dan toch lijden komt, vinden mensen het soms lastig om de verbinding met God te maken. Op zo veel plaatsen in de wereld is dat zo anders. Daar is God een realiteit. De enige hoop en houvast voor mensen.’ Kroese: ‘Het publieke debat in Nederland richt zich steeds vaker op wat dichtbij is, maar echte solidariteit stopt niet bij de landsgrens. Dichtbij en ver weg worden op politiek niveau tegen elkaar uitgespeeld. Maar dat is een schijn tegenstelling. Ja, het is onze opdracht om naar elkaar om te kijken. Dichtbij. In de eigen straat, buurt en kerk. Én ver weg. Ook daarin zit onze relevantie: om op te komen voor mensen in nood ver weg en ons actief voor hen in te zetten. En dat in verbinding met bijvoorbeeld de christelijke politieke partijen. Want in verbinding zit ruimte voor verandering.’

BESTAANSRECHT

‘Hier wordt wel iets belangrijks aangestipt’, reageert Wouter van Veelen. ‘De politieke wind doet iets met hoe mensen tegen ons werk aankijken. Vanzelfsprekendheden vallen weg. Het maakt dat we onszelf kritisch bevragen: Wat is ons bestaansrecht? Waarom doen we de dingen die we doen? Dat is goed, het houdt ons dicht bij onze roeping. Tegelijkertijd hebben we supporters nodig om ons werk te kunnen blijven doen.’ Gerben Heldoorn fronst zijn wenkbrauwen. ‘Ik maak mij daar wel zorgen over. Het sentiment van ‘Nederland eerst’



ROSE EN LEITAM ZIJN SCHOLIEREN UIT KENIA, BIJ EEN PROJECT VOOR SCHOON EN VEILIG WATER OP SCHOOL.



EEN MEISJE IN MARACAY, VENEZUELA.



IN MOZAMBIQUE WORDT MET SASSO KIPPEN GEWERKT, DIE ONDER ALLE WEERSOM-
STANDIGHEDEN KUNNEN GEDIJEN EN KWALITEITSVLEES PRODUCEREN.

vind ik nergens in de Bijbel terug. God zegent juist wie deelt. Gelukkig zijn er nog steeds heel veel christenen die delen. Dat bewijst bijvoorbeeld de achterban van onze organisaties. Hun trouw en betrokkenheid is bijzonder sterk.'

VEERKRACHT

'Wat mij hoopvol houdt?' reageert Kroese op de zojuist gestelde vraag. 'Als ik hoor wat sommige mensen hebben meegemaakt, vraag ik me weleens af wat ik zelf zou doen wanneer ik in hun schoenen zou staan. Misschien zou ik de moed wel hebben verloren. De mensen met en voor wie wij werken niet. Ze stropen de mouwen op, laten veerkracht zien, grijpen de mogelijkheid aan om hun situatie te verbeteren. Ik geloof inmiddels enorm in het potentieel dat door God in mensen is gelegd. En zolang we als organisatie de daadkracht en wendbaarheid hebben om op veranderende situaties in te spelen, heeft dat impact.' 'Juist de verbinding tussen christenen in Nederland en op de plekken waar wij werken, geeft mij hoop', vult Heldoorn aan. 'Kort na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne werd ik gevraagd een gemeente daar toe te spreken. Wat zeg je dan? In mijn eigen gemeente werd de zondag daarvoor geprekeerd uit Johannes 14: "Mijn vrede geef ik u." Ik besloot die boodschap over te brengen. Na afloop kwam er een vrouw naar mij toe. Ze zei: "Mijn man is vorige week omgekomen

*'God zegent juist wie deelt.
Gelukkig zijn er nog steeds
heel veel christenen die delen.'*

in de oorlog. En nu begrijp ik waarom ik zo rustig ben. Gods vrede is mijn hoop." God is zoveel groter dan wij. Hij laat niet los. En tegelijkertijd vraagt Hij ons om waar mogelijk zijn handen en voeten te zijn.' Van Veelen: 'Dit gesprek geeft mij ook hoop. Het bemoedigt mij. Sterkt mij in mijn geloof. Het hangt niet van mij af. Er zijn mensen die zich met passie en gedrevenheid inzetten voor een betere wereld waarin Gods liefde wordt uitgedeeld. Daar hoef ik mij alleen maar bij aan te sluiten.'

Waarom doe jij wat je doet, vroegen we de directeurs van Dorcas, Kom over en help en Verre Naasten. Ze namen een voorwerp mee om antwoord te geven.



'Dit wiegje heb ik bij mijn geboorte gekregen. Mijn wieg stond in Nederland. Daar heb ik weinig aan gedaan. Ik heb in die zin "geluk gehad". Niemand heeft zelf zijn wieg kunnen neerzetten. Zo veel mensen bevinden zich in zulke andere omstandigheden dan ik. Simpelweg omdat hun wieg in Zuid-Soedan, Syrië of Oekraïne stond. Vanuit mijn "geluk" en "overvloed" mag ik aan hen uitdelen. Daartoe roept de Bijbel mij op. Om er te zijn voor mijn naasten in nood.'

Agnes Kroese van Dorcas



'Dit bootje kreeg ik van een vriend uit Nigeria. Ik was 26 en had net mijn eerste leidinggevende baan. De vriend zei: "Zorg ervoor dat je nooit als enige aan het roeien bent. Dan gaat het bootje draaien. Werk samen. Vaar met elkaar een duidelijke koers. Want als je samen weet waar je heen wilt, kun je veel bereiken." Het bootje staat sindsdien op mijn bureau. Als reminder aan deze wijze les.'

Gerben Heldoorn van Kom over en help



'Twintig jaar geleden liep ik bij Verre Naasten stage in Congo. Ik kwam als student voor het eerst over de grens van zo'n extreem complex land. Met een predikant ging ik mee de sloppenwijk in. Daar raakte ik diep onder de indruk van zijn offervaardigheid. In de brandende zon, over stoffige wegen, bleef hij dag in, dag uit trouw aan zijn gemeente. Hij werd een voorbeeld voor mij. Vanuit die drive wil ik ook mijn werk doen. Het mag iets kosten.'

Wouter van Veelen van Verre Naasten

Drie helpers Drie landen Eén drijfveer

'Ik probeer Gods wil te doen'

Wat je doet voor een ander, doet vaak ook iets met jezelf. Dat geldt zeker voor de Keniaanse Brenda, Valentina uit Venezuela en de Oekraïense Andrey. Zij zetten zich in voor hun naasten in hun eigen land. Soms zelfs met gevaar voor eigen leven. In deze portretten leest u wat hen drijft.

BEELD DORCAS, VERRE NAASTEN EN KOM OVER EN HELP

'Ik zorg dat de stem van het lijdende Oekraïne gehoord wordt'



Andrey, 53 jaar

Met gevaar voor eigen leven biedt de Oekraïense Andrey (53) dagelijks hulp aan mensen aan de frontlinie. De focus ligt op het ondersteunen van de burgers, maar hij biedt ook hulp aan militairen. Stichting Kom over en help ondersteunt Andrey en zijn team in hun onmisbare werk.

Andrey: 'Laat me je vertellen over een vrouw van negentig. Voor de oorlog woonde ze in een knus, goed onderhouden huis. Nu staat datzelfde huis op slechts twintig meter van de verdedigingslinie. Vlak bij de loopgraven en omringd door leegstaande, verwoeste woningen. Ze is lichamelijk zwak en ontzettend eenzaam. Elke keer als ik haar drinkwater en brood breng, is ze zo dankbaar. Ze huilt, probeert mijn hand te kussen en zegt dat ze voor me bidt. En zo zijn er nog talloze ontroerende verhalen die ik met je zou kunnen delen.

Ons motto is: op het juiste moment op de juiste plaats zijn. Ik breng drinkwater, brood en medicijnen, maar evacueer ook mensen die besluiten te vertrekken. Daarnaast proberen we in de basisbehoeften van soldaten te voorzien. De ene keer maak ik brandhout zodat ze een

warmer douche kunnen nemen, de andere keer neem ik een rugzak vol vuile was van ze aan, omdat ze simpelweg geen tijd hebben om te wassen. Soms wordt de schone kleding nooit meer opgehaald, omdat de soldaat is gesneuveld. Regelmatig stel ik mezelf de vraag waarom ik dit werk nog doe. Maar ik kan niet aan de zijlijn blijven staan en doen alsof het me niets aangaat. Dus ik help. En ik zorg dat de stem van het lijdende Oekraïne gehoord wordt, door de verhalen die ik vertel. En natuurlijk probeer ik Gods wil te doen. Dankzij Zijn genade en barmhartigheid ben ik nog steeds in leven. Midden in de oorlog ervaar ik Zijn aanwezigheid door de vele christenen die zich aan de frontlinie inzetten. Zij blijven niet op afstand van het lijden, maar doen alles om te helpen. Hun aanwezigheid is een zichtbare representatie van de kerk in actie.

De hulp van Kom over en help is daar een krachtig voorbeeld van. Deze waardevolle partnerorganisatie ondersteunt ons werk in de frontlinie. Dankzij hun steun kunnen we brandhout, winterkleding, winterschoenen en andere benodigdheden aanschaffen om in de directe behoeften van de mensen in Oekraïne te voorzien. Voorlopig moeten we doorgaan. Deze vernietigende en omvangrijke oorlog is nog niet voorbij. Blijf alstublieft achter ons staan. Zodat wij kunnen overleven en eindelijk weer mogen leven in vrede.'

'Echte verandering kost tijd'



Brenda, 33 jaar

Brenda (33) uit Kenia werkt voor Dorcas aan klimaatoplossingen. Brenda: 'Mijn passie voor het klimaat begon al op de basisschool. Om de uitstoot van broeikasgassen door het gebruik van kunstmest te verminderen, deden we een project over kunstmest met groenbemester Tithonia (Mexicaanse zonnebloem, red.). Ik besloot het onderzoek thuis voort te zetten, met onze eigen gewassen. En het werkte! Het voelde goed om bij mijn eigen huis een groene oplossing te kunnen bieden. In mijn werk voor Dorcas mag ik elke dag bijdragen aan oplossingen die gericht zijn op zelfredzaamheid en klimaatbestendigheid. En het mooie is dat ook kinderen onderdeel zijn van die oplossingen. Zo hebben we een bebossings- en herbebossingsprogramma opgericht, samen met schoolkinderen. Cruciaal in gebieden waar de biodiversiteit sterk is afgenomen. Ze mogen zelf een boom planten en krijgen de optie om thuis te oefenen door ook daar een boompje te planten. Het is prachtig om te zien hoe ze in droge periodes met flesjes water hun eigen boompje verzorgen. In dit project leren de kinderen niet alleen over het klimaat, maar krijgen ze vooral hoop voor de toekomst. En dit is slechts een van de vele klimaatinitiatieven die we samen met de gemeenschap uitvoeren. We creëren

bewustzijn onder mannen, vrouwen, kinderen, en ook jongeren. Dat geeft mij enorme voldoening, want ik zie van dichtbij hoe onze initiatieven levens en denkwijzen veranderen. Veel mensen leven in armoede, en als iemand dankzij een klimaatbestendige investering een inkomen kan verdienen en de kinderen naar school kan brengen, dan raakt dat mij diep. In mijn werk zie ik veel toewijding. Van collega's, en van de mensen in de gemeenschappen. Zij willen verandering en onze projecten geven hun hoop. Daarom moeten we niet opgeven, maar doorgaan met ontwikkelingssamenwerking. Alleen al omdat er nog zo veel ongelijkheid en armoede in de wereld is. Maar dan wel lokaal aangestuurd en gedragen door de lokale bevolking. Dán ontstaat beweging en worden kansen gecreëerd. Als ontwikkelingswerker heb ik geleerd om geduldig te zijn. Echte verandering kost tijd. God roept ons op om die tijd te nemen, om zorg te dragen voor de aarde en mensen te ondersteunen om te kunnen floreren. Maar dat kunnen we in Kenia niet alleen. We hebben ook de steun uit Nederland nodig. Daarom wil ik oproepen: blijf bidden en geven. Want de mensen in Kenia zijn niet hulpeloos, maar vindingrijk en vastberaden. Ze hebben alleen de middelen nodig. Wat ik tegen de kleine Brenda van vroeger zou willen zeggen? Dat een betere en meer duurzame toekomst steeds dichterbij komt!'

'Ik verspreid overal het goede nieuws over Jezus'

De Venezolaanse Valentina (30) is een zogeheten Lume-vrouw: ze brengt licht op de plek waar God haar heeft geplaatst en getuigt daar graag van. Valentina: 'Ik ben geboren en getogen in Venezuela. Een land dat in diepe crisis verkeert, onder andere door politieke onrust. De inflatie is zo hoog dat veel mensen twee banen moeten hebben om rond te komen. Ook ik heb naast mijn zaterdagbaan als psycholoog – waarvoor ik ben opgeleid – doordeeweeks een commerciële kantoorbaan. De werkloosheid is hoog, de gezondheidszorg kent grote uitdagingen door tekorten aan medicijnen, en het onderwijs is onbetrouwbaar. Door deze situatie emigreren veel leeftijdsgenoten. Vooralsnog kies ik ervoor om te blijven. Ik geloof dat ik overal ter wereld Gods liefde kan laten zien, maar voor nu heb ik het gevoel dat dit de plek is waar God wil dat ik zijn licht weerkaats. Dat doe ik onder andere in mijn kerk, de Reformed Church of Valencia, waar ik al als jong meisje kwam en God heb leren kennen. Samen met andere vrijwilligers delen we voedsel en medicijnen uit aan de allerarmsten, en ik verzorg de kinderdiensten. Maar eigenlijk verspreid ik overal waar ik kom het goede nieuws over Jezus, dus ook op mijn werk. Veel collega's zijn angstig en bezorgd

vanwege de situatie in ons land. In gesprekken bied ik aan om voor ze te bidden. Ik merk dat ze daarvan rustiger worden. In hoe ze praten, maar ook in hoe ze met hun emoties omgaan. Onlangs kwam er een nieuwe collega in ons team. Ik nodigde haar uit om mee naar de kerk te gaan en gaf haar een bijbel. Sindsdien vraagt ze me vaak wat ze moet lezen. Ze is heel nieuwsgierig en enthousiast. Op deze manier werkt God in mij. Ik vind het fijn om naar Hem te luisteren, want dan ben ik minder bang voor de toekomst, ik ervaar rust als ik over Hem praat. Maar het is niet zo dat ik goede dingen doe om zijn zegen te krijgen. Ik wil gehoorzaam zijn omdat ik van God houd. En dát voelt als een zegen. Die boodschap deel ik graag met andere christenen. Via Lume – een Nederlandse vrouwenbeweging die onderdeel is van zendingsorganisatie Verre Naasten, die christenvrouwen wereldwijd met elkaar verbindt – vertel ik mijn verhaal, zodat we van elkaar kunnen leren.'



Valentina, 30 jaar



DERK BOSWIJK
KAMERLID VOOR HET CDA

COLUMN

De kracht van de kerk

Kerkgemeenschappen hebben een unieke positie en verantwoordelijkheid in de weerbaarheid van Nederland. Onze weerbaarheid staat voor grote uitdagingen. We ervaren dan misschien geen oorlog in ons eigen land, maar op een ander niveau speelt zich dat wel af. Bijvoorbeeld in de vorm van cyberaanvallen en de Russische dreiging aan de oostgrens van Europa. Daarnaast zien we wereldwijd steeds meer bosbranden door droogte en ligt de verwoestende kracht van een overstroming ook in Nederland vaker op de loer. Een crisis is dichterbij dan we misschien denken, tegelijkertijd komt onze mentale weerbaarheid steeds meer onder druk te staan. Onder meer door desinformatie en polarisatie kunnen onze belangrijke democratische kernwaarden langzaam worden vergeten. Als dat gebeurt, vergeten we ook wat deze kernwaarden ons als leden van een gemeenschap brengen. Zolang we leven in een samenleving

waar sprake is van een sterke gemeenschapszin en omzien naar elkaar de norm is, kunnen we ons hiertegen verweren. Kerkgemeenschappen, zowel in Nederland als elders, beschikken over deze kernkwaliteit. De rol van christelijke ontwikkelingsorganisaties in het versterken van kerkgemeenschappen in crisisgebied, moet daarom niet worden onderschat. Dorcas investeert bijvoorbeeld in veerkrachtige gemeenschappen en het bouwen aan een rechtvaardige samenleving waarin iedereen mee kan doen op plekken waar dit geen garantie is, zoals in Oost-Europa, Oost-Afrika en het Midden-Oosten. Ook voor stichting Kom over en help is maatschappijopbouw een essentieel onderdeel van de werkwijze in voormalige Sovjetrepublieken. Bij uitstek plekken waar sociale zorg en zelfredzaamheid nooit aan de orde zijn geweest, waardoor mensen kwetsbaar zijn. Onder het communistisch regime was namelijk

geen plaats voor de rol van de gemeenschap. De stichting Verre Naasten ondersteunt samen met kerken in Nederland lokale kerken over de hele wereld, van noodhulp en evangelisatie tot het opbouwen van gemeenschappen. Zo stellen deze ontwikkelingsorganisaties de kerkgemeenschappen in crisisgebieden in staat deze regio's weerbaarder te maken tegen aanstaande dreigingen en leed. Door om te zien naar onze verre naasten helpen wij hen om naar elkaar om te zien. Iets wat juist wanneer je dagelijks wordt geconfronteerd met vreselijk leed moeilijk, maar des te waardevoller is. Zeker in deze tijd, waarin het kabinet van plan is om vanaf 2027 jaarlijks 2,4 miljard euro te bezuinigen op ontwikkelingssamenwerking, is nu het moment om als gelovigen en kerkgemeenschappen een stap vooruit te zetten. Zo maken we gemeenschappen overal ter wereld samen weerbaarder en zelfredzaam.

Delen is vermenigvuldigen

‘Velen willen almaar meer bezit, maar de rechtvaardige geeft met gulle hand’, zegt Spreuken 21:26 niet mis te verstaan. God zegent wie deelt, weten de mensen die hun geld, tijd en energie beschikbaar stellen aan Dorcas, Kom over en help en Verre Naasten. ‘Het is bijzonder om verbonden te zijn met broers en zussen van over de hele wereld.’

BEELD DORCAS, VERRE NAASTEN, KOM OVER EN HELP EN JACO KLAMER



‘Ik heb als ondernemer een maatschappelijke verantwoordelijkheid’

‘Ik vind het belangrijk om naar andere mensen om te kijken. Niet alleen vanuit mijn geloof, maar ook vanwege de maatschappelijke verantwoordelijkheid die je als ondernemer of als bedrijf hebt’, zegt Jan Hogewoning, oprichter van bloemengroothandel J.P. Hogewoning uit Aalsmeer. Jan is als ondernemer al jarenlang betrokken bij het werk van Dorcas in Afrika. Zijn (financiële) bijdrage is vooral gericht op projecten waarin bestaanszekerheid een belangrijke rol speelt. ‘Het is goed om mensen te ondersteunen op een manier die toekomstbestendig is. Projectdeelnemers die een vak leren, kunnen hierdoor uiteindelijk zelf in hun levensonderhoud voorzien. Er wordt zo gewerkt aan een duurzame verandering van hun leven.’ Het spreekt de ondernemer aan dat mensen op deze manier écht een stap verder komen. ‘Bovendien zie je ook dat die stap vaak een positief effect op de omgeving heeft.’



‘God zegent ons winkeltje’

Het geloof handen en voeten geven en daarbij lekkere, pure en lokale producten verkopen. Met die insteek startte Diana de Graaf drie jaar geleden haar boerderijwinkel ‘Silo’ in Zeewolde. Het levert haar wekelijks mooie en bijzondere gesprekken op over geloven en ons bestaan hier op aarde. Vanwege de oorlog in Oekraïne ving het gezin een familie op uit Odessa. Hierdoor ontstond het idee om een project van Kom over en help te steunen. Vorig jaar ging Diana op vrijwilligersreis naar Moldavië. Met eigen ogen zag ze hoe mensen bij het project Speranta in Bulboaca geholpen werden. Dit motiveert haar om zich elke dag weer in te zetten voor Kom over en help en ook biddend betrokken te blijven. Hoewel boerderijwinkel ‘Silo’ tijd en energie kost, haalt Diana er enorm veel vreugde uit. Ze weet dat de opbrengsten goed worden besteed. ‘God zegent ons winkeltje echt!’



‘Ik word uitgedaagd mijn plek in te nemen’

Christine Langeraar: ‘Als spreekster bij Lume – de vrouwenbeweging van Verre Naasten – mag ik iets van Gods verhaal én van mijn eigen verhaal delen. Dat is spannend. Want er zijn genoeg redenen te bedenken om níét voor een groep te gaan staan. Ik hoor mezelf denken: Wie ben ik nou helemaal? Wat heb ik te vertellen? Juist als een spreekster op het podium écht is en iets van zichzelf laat zien, raakt mij dat. Als ze iets deelt wat ze ook zou kunnen verstoppen om het perfecte plaatje hoog te houden, maar er toch voor kiest om het te delen. Juist daarin zie ik vaak iets van wie God voor haar is.’ ‘Dat is waarom ik zelf ook met mijn verhaal licht wilde brengen. En hoe bijzonder is het dat ik daarmee verbonden ben met Lume-vrouwen over de hele wereld – in Oeganda, Venezuela en India. Zussen in het geloof die in totaal andere omstandigheden leven, vaak veel moeilijker dan de mijne, en mij uitdagen om ook mijn plek in te nemen. Om licht te zijn. Met vallen en opstaan.’



‘Ik ben blij dat ik werk kan bieden aan deze jongeren’

Ahmed van twintig uit Ethiopië kende in zijn jonge jaren flinke tegenslagen. Door financiële problemen moest hij stoppen met school en trok hij naar de stad op zoek naar werk. Toen hij daar niet rond kon komen, keerde hij terug naar zijn familie. Zijn leven veranderde toen hij in aanraking kwam met het SHINES-project van Dorcas Ethiopië. Dit project biedt werkloze jongeren de mogelijkheid om een beroepsopleiding te volgen. Tijdens een vijfdaagse training kreeg hij op zijn hart om een ontbijt- en snackbedrijf te starten. De training gaf hem niet alleen praktische handvatten, maar ook het vertrouwen om zijn talenten te ontdekken, doelen te stellen en een toekomstvisie te ontwikkelen. Zijn bedrijf begon te groeien en inmiddels heeft hij drie jongeren in dienst. ‘Ik ben blij dat ik werk kan bieden aan deze jongeren. Ik ben voor hen een reden geworden om een productief leven te leiden.’ Daarmee draagt Ahmed actief bij aan de bestaanszekerheid van anderen. Hij is vastbesloten zijn bedrijf verder uit te breiden en zijn impact op de gemeenschap te vergroten.



‘Mijn verwachtingen zijn overtroffen’

Hoe bijzonder zou het zijn om samen iets te ervaren van de lichtpuntjes in levens van mensen in Oost-Europa? Vanuit die motivatie is Dierk Tijssen als vrijwillige reisleader gestart bij Kom over en help. Een reis die meer brengt dan alleen een bestemming. Wat het vrijwilligerswerk als reisleader bij Kom over en help zo bijzonder maakt, is dat er samen wordt nagedacht over bijbelse thema’s die raken aan armoede en het menselijk bestaan. Het reisleaderschap vervult Dierk met verwondering over de kracht en impact van het werk van Kom over en help. De dankbaarheid van de mensen daar, het enthousiasme binnen de groep en de mooie, diepgaande gesprekken met groepsleden hebben diepe indruk gemaakt. ‘Kortom: mijn verwachtingen zijn overtroffen. Het was geweldig om een groep jongeren van mijn eigen leeftijd te mogen begeleiden tijdens een betekenisvolle reis naar Moldavië.’



‘De ontmoetingen geven mij zo veel geloofsvreugde’

Froukje Johanna Basoski, bestuurslid van Groningen Mission | Verre Naasten: ‘De contacten die we namens een aantal kerken in en om Groningen onderhouden met verschillende partnerkerken van Verre Naasten in Europa zijn voor mij van grote waarde, vooral de fysieke ontmoetingen. De veelkleurigheid van kerk-zijn zie ik als een geschenk: het herinnert mij eraan dat de kerk van Christus groter is dan onze eigen kring. Diversiteit en andere ideeën over kerk-zijn vallen weg wanneer je op zondag samen het avondmaal viert.’ ‘In november bezocht ik onze partnerkerk in Riga, Letland. Sinds 2018 ontmoeten we elkaar regelmatig als gemeenteleden, wat zorgt voor herkenning. De taal waarin de kerkdienst plaatsvindt ken ik niet, maar de liturgie, het samenzijn en het koffiedrinken na de dienst (met meegebrachte stroopwafels) zijn vertrouwd. De wekelijkse avondmaalsviering is het hoogtepunt: in een kring delen we brood en wijn, met blijde gezichten en diepe verbondenheid. Zo’n zondag bij een van onze partnerkerken is voor mij hetzelfde als voor anderen een Opwekkingweekend. Ik kan er weer een heel jaar tegenaan. Zo veel geloofsvreugde!’



EEN BOER UIT ETHIOPIË NEEMT DEEL AAN EEN ONDERSTEUNINGSPROJECT OP HET GEBIED VAN LANDBOUW.



EEN BEGRAAFPLAATS IN OEKRAÏNE.



DEZE VROUW BEZOECT EEN KERKDIENT IN MARACAY, VENEZUELA.



EEN IMKER UIT TANZANIA KRIJGT ONDERSTEUNING BIJ HET ONDERNEMERSCHAP.



DE KINDEREN STAAN VOOR EEN FOTOZAAK IN ETHIOPIË DIE MET ONTWIKKELINGSHULP IS OPGERICHT DOOR LOKALE JONGEREN.



Gebedsladder

- Bid dat er in deze roerige tijden, waarin overheden minder steun geven aan mensen in nood, nieuwe middelen en mogelijkheden mogen ontstaan om deze ondersteuning voort te zetten: zodat niemand achterblijft en vergeten wordt.
- Bid voor zegen over de projecten gericht op klimaatbestendigheid, dat het de projectdeelnemers ondersteunt om weerbaarder te worden tegen de gevolgen van klimaatverandering.
- Bid dat we onze ogen voortdurend openhouden om te ontdekken hoe God wereldwijd bouwt aan zijn kerk. Dank Hem: Hij is de Heer van de kerk!
- Bid dat wereldwijde verbondenheid een bemoediging én aansporing voor ons mag zijn om – op de plek waar God ons heeft geplaatst – geloof, hoop en liefde te delen.
- Bid voor bescherming, kracht en volharding voor christelijke hulpverleners in de frontlinie van Oekraïne.
- Bid voor bescherming, kracht en volharding voor de vervolgte christenen in Oezbekistan.



*Wij blijven geloven... in het goede.
Jouw betrokkenheid maakt
voor hen een groot verschil.
Laat je inspireren en doe mee!*

BEELD MARJAN VAN DER LINGEN



'De kerk is voor mij enorm belangrijk.' Mevrouw Mandalina uit Kenia groeide op zonder God. Een ingrijpende gebeurtenis brengt haar in de kerk. 'De vrede die ik voelde vanaf het moment dat ik binnenkwam, is nooit meer weggegaan. God is met ons.'

Ontdek hoe God wereldwijd bouwt aan Zijn kerk.



VERRE NAASTEN 
— geloof delen wereldwijd —



Oorlog is meer dan alleen de afwezigheid van vrede. Het is de aanwezigheid van angst en onzekerheid. Dit is zichtbaar in het leven van de 11-jarige Svyatoslav uit Oekraïne. Een jongen die graag naar school wil, maar niet kan. Een tiener die contact wil met vrienden, maar dit slechts sporadisch heeft. Ontdek wat u kunt doen. Want, zoals hij zelf zegt: 'Het geluid van sirenes in de nacht went nooit...!'



Kom
over
en
help



Door de oorlog moest Tetiana (60) vluchten. Haar huis en alles wat ze had, liet ze achter. Hoopvol en met goede moed bouwt ze nu een nieuwe toekomst op in een andere regio van Oekraïne. Via een project van Dorcas volgde ze een naaicursus, wat haar heeft geholpen om het levensonderhoud van haar gezin te verbeteren. Tetiana: 'Dankzij de cursus heb ik mijn vaardigheden kunnen uitbreiden en verbeteren – en nu kan ik mijn droom waarmaken. Samen met mijn dochter ga ik ook kleren maken voor de gewonden in de ziekenhuizen.'



 Dorcas